

Καθείς καταλαβαίνει
τὸ πρᾶγμα τί σημαίνει.

Ῥωμοῦ χαιρετιστήρια
καὶ παρηγορητήρια
μὲ πόνον καὶ κοπετόν
πρὸς μερικοὺς τῶν βουλευτῶν.

Ἄχ! πάει πιά, Μαυρομαρᾶ, τὸ πρῶτό σου καμάρι,
καὶ τώρα φρόντισε παππᾶς νὰ γίνῃς ἢ καὶ πλάρι.

Ἄχ! Μαρκεζίνη μου μικρό, ὕψηλό μου Ἄνεξάρτητε,
φεγγάρι τρώει καὶ τοὺς δρό, καὶ γὰρ πολλὰ ἡμάρτηται.

Τῆσουνα καὶ τί ἐγίνης,
ὦ Μαρκέλλε τῆς Αἰγίνης;

Καὶ σύ, καυμένη Κάγκκ,
τῶπαθες ἀλά—φράγκα,
καὶ γιὰ βουλευτική ἐπιχορήγησι
ποτέ πιά δὲν θὰ κάμης περιήγησι.

Ὡ ὑπογένειον ξανθὸν Μαργέλου τοῦ Δωρίδος,
ποῦ ἀνεβοκατέβαινες ὡς πνεῦμα καταιγίδος,
σὲ χάνει φεῦ! διὰ παντός τῶν βουλευτῶν τὸ βῆμα,
καὶ χάνεται μαζί μ' αὐτὸ καὶ ἡ πολλή σου λίμα.

Καὶ σεῖς, ὦ δημοκρατικοὶ Δουζίνα καὶ Φιλάρετε,
συγχώρησιν ἀμαρτιῶν καὶ δώσετε καὶ πάρετε.

Καὶ σύ, Γκριζώτη φκινέ, ἱππότη τῶν Ναυτικῶν,
τῆ φουστανέλα κρέμασε καὶ τὸ βρῆκί κατ' οἶκον.

Ὡ τοῦ κλεινοῦ Λεβίδη κλεινότερε υἱέ,
θρηνούτων συναδέλφων σὲ προσκαλοῦν σκιαί.
Μαζί των ἐνθυμήσου πᾶν ὑψηλὸν καθῆκον,
παραλαβῶν, ἂν θέλῃς, καὶ τὸν μικρὸν Στεφῆκον.

Νέε Γερωκοστόπουλε γενοῦ Γερο—Ρηγόπουλος,
καὶ σύ, γερο—Ρηγόπουλε, γενοῦ Γερωκοστόπουλος.

Εὐθὺς θὰ γίνῃ ἄσπρο τὸ μαῦρό σου μουστάκι,
σὰν μάθης τὰ μαντάτα, μουστακκῆ Πετράκη.

Δημητρακάκη στρατηγέ καὶ πρῶτε καπετάνε,
σκυρπίσαν τὰ φουσατά μας, καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε.

Γαρούφαλιᾶ, Γαρούφαλιᾶ,
σκαυρή τὴν βλέπω τῆ δουλειᾶ.

Και σύ ρητορικώτατα πάντων ἀνδρῶν Φαλιάρηκα,
μοιράσου τὸ ἐπίδομα μὲ τῶν Παζῶν τὸν Κάγκκα.

Βρὲ τείναι τοῦτο τὸ κκὸ κι' ἡ ξαφνικὴ τρομάρα!...
πάει τὸ γάλα, Καρδαρᾶ, μὲζι μὲ τὴν καρδάρα!

Κι' ἐσένα, δύστηνε Μπαζᾶ, σὲ τρώει τὸ φεγγάρι,
ἀφοῦ και σύ ἐχόρτασες μὲ μπόλικο κριθάρι.

Ὡ Παρνασσίδα φοβερὴ και κκπετὰν Κ ο υ μ π ο ῦ ρ α,
πολλὴ μυυρίλα 'πλάκωσε 'στὴ δόλια σου κουμπούρα.

Ὡ Παππαγιανκκόπουλε, ἀνοίγει ἄλλος δρόμος,
κκι τρέχα πάλι τῶν Πατρῶν νὰ γίνης Ἀστυνόμος.
Τοικῶτα τὰ προσδόκητα τῆς ἀνθρωπίνου μοίρας,
ἐκεῖνος ποῦναι Δῆμαρχος νὰ γίνετα κλητήρας.

Παλάσκκα λεβεντόκορμε και φουστανελοφόρε,
δὲν θὰ περνοῦν εἰς τὴν βουλήν κκι τῆς σχολῆς σου ὦρα,
και οὔτε τὸ κεφάλι σου θ' ἀνεβοκκατεβάζης
και οὔτε τὰ παπούτσι σου μ' ἀφέλειαν θὰ βγάζης
και οὔτε τὰ ποδάρι σου θὰ τρίβης ἐκεῖ πέρα,
και ἴσως ἀγροφύλακκκ σὲ 'δοῦμε κκμμιά 'μέρα

Ἄν και σὲ κλαίω. Μέρμυγκκα, σὺν ἀδελφός και φίλος,
δὲν ἤθελα 'στὸν κόρφο σου νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος.
Δὲν φθάνει ὅπου 'στὴ βουλή δὲν θὰ ξαναπατήσης,
μὰ και ἓνα πρόστιμο παληὸ γυρεύουν νὰ μετρήσης.

Ὡ Οἰκονόμου Θεσσακλέ μὲ τὸ ζυπνὸ κεφάλι,
δάσκαλος ἦσουν μὲ φορὰ και τέτοιος θάσαι πάλι.

Γίνου βαστάζος, Φίλιε, και σύ, ὦ Ἀλαμάννε,
τὸν συμβολαιογράφο καθὼς και πρῶτα κάνε.

Και σύ, Νικολαίδη, γνωστὴ Ἀρκουδογιάννη,
νὰ εἶσαι δικολάβος νομίζω πῶς σου φθάνει.

Και σύ, κύρ Τράκκα, χαιδέυε τὴν κ λ ἄ ρ α μὲ ραχάτι,
και χόρταине μὲ τῆς Γαντζοῦς τὸ μπόλικο ἀλάτι.

Παρὰ νᾶσαι, Μαντζουράνη, τῆς Ἑλλάδος βουλευτής,
πιο κκλὰ θὰ χρησιμεύσης ἂν γενῆς π ε τ α λ ω τ ῆ ς.

Κλάψε, κκυμένη Πετκλᾶ, μ' ὀλολυγμὴν και κτύπον,
κι' ἐτίναζες τὰ πέταλα μετὰ τῶν ὑπολοίπων.

Πτωχὲ Ἱερομνήμων, καθόλου μὴ σὲ μέλη,
και θὰ χαρῆ μεγάλως ἡ δύστηνος πατρίς,
ἂν σὲ ἰδῆ μὲ 'μέρα κοντὰ εἰς τὸ βρεῖλι
νὰ σκούζης ἀμὶκ, δύο, και ἡ μυρωδάτη τρεῖς».

Σ' ἓνα βουνό, κύρ Βούλγαρη, νὰ πᾶς σιγὰ σιγὰ,
κι' ἐκεῖ τραγοῦδα μόνος σου «τὰ ζ ῶ α μ ο υ ἄ ρ γ ἄ.»

Κλάψτε, κοτσύφια τοῦ βουνοῦ, τὸν δάσκαλο Κοτίκα,
γιατὶ μὲζι μὲ τὴ βουλή θὰ χάση και τὴν προῖκα.

Τσερτίδη, σπέρτο 'στὸ μακλό, μονάχη τρακατροῦκα,
μᾶς ἐκλεψαν τὰ τάλλαρα και ἀφήσαν τὴν σεντοῦκα.

Τρεῖς πουλάκια κάθονται ἀπάνω 'στὸ ταμποῦρι,
και τραγοῦδῶντας κουτσουλοῦν μὲς 'υτοῦ Ζερβοῦ τὴ μούρη.

Τὴν ρητορικὴν ἀφήσε, κλεινὲ υἱὲ τοῦ Δρόσου,
και εἰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας ἐπιδόσου.

Μὲ τί μπογιά θὰ βιάσης τῆς τρίχες σου, κύρ Λάπα,
ἂν τῶρα σου τινάζουν οἱ ἐκλογεῖς τὴν κάπα;

Και σύ, Εὐρώτα τρομερὲ, δὲν ξέρω τί θὰ γίνης,
και μοναχὰ μὲ τᾶρθρα σου φοβοῦμαι μήπως μείνης,

Ἄμμὲ τί μοιρολόγι και θλιβερό τραγοῦδι
νὰ ψάλω και γιὰ σένα, κκκόσορτε Σκουλούδη;
'Αχ! ὅσα θὰ 'ξωδέψης θὰ πᾶνε 'στὰ χαμένα.
και πὶο κκλὰ θὰ ἦταν νὰ τᾶδινες σ' ἐμένα.

Ἄν εἶναι και ἄλλοι βουλευταῖ, ὅπου τοὺς λησμονοῦμε,
ἡ τοῦ Τρικούπη ὀπαδοὶ ἡ και τοῦ Δεληγιάννη,
κι' αὐτοὺς τοὺς κλαίμε μ' ἄχ και βᾶχ και τοὺς παρηγοροῦμε,
και ἂν τοὺς ἔχω μὲς 'στὸ νοῦ, μὰ τὸ χαρτί δὲν φθάνει.

Ἄλλὰ εἰς ὄλαις τῆς δουλειαῖς, ποῦ 'στὸ ἐξῆς θὰ κάνουν
και 'στῆς χαρῆς και λύπης των δὲν πρέπει νὰ ξεχάνουν
πῶς μέρος ἔφαγαν κι' αὐτοὶ τῆς ἀγροθῆς μερίδος
κι' ὑπῆρξαν ἄλλοτε ποτὲ σωτήρες τῆς πατρίδος.

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ προβῆτε,
κι' εἰς τὸ Ἰλιποπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Καστόνη
'Εγγλέζικα κκπέλα και τοῦ Λαβίλ θὰ 'βρῆτε,
ποῦ δὲν τὰ κκαστρέφουν και τρεῖς και πέντε χρόνοι.
'Υπάρχουν δὲ πρὸς γρῆσιν πολλῶν λιμοκοντόρων
και πρῶτης λαίμοδεττικς και ἄλλα φηγουρίνια
και σκούφοι γιὰ ταξεῖδι χρωμάτων διαφόρων,
μὰ πὶο κκλὸ ἀπ' ὄλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνεια.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη 'μπῆτε,
ὅπου 'στὴ νέα πιάττα εὐρίσκαται κκρσί,
και τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ 'βρῆτε
και σπιρωτὸ χαβιάρι και ἀθάνατο κκρσί.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μὲσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κᾶποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπότους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὔρητήρια, σαντούρια — και μὲ μὰνδρα μὲ γαϊδούρια.